

Jelena Trajković

BITI POSEBAN

■ Laguna ■

Copyright © 2014, Jelena Trajković
Copyright © ovog izdanja 2014, LAGUNA

BIBLIOTEKA
MERIDIJAN

Knjiga br. 44

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

BITI
POSEBAN

30. decembar

Vuk Karadžić se okrene u grobu svaki put kad Ivan Rašić progovori. Ivan Rašić veoma uspešno skrnavi srpski jezik, uprkos svim mojim ljudskim i nadljudskim naporima da ga u tome sprečim. Bog mi je svedok da sam probao... I bog, i pola škole. Na kraju je doveo ozloglašenog brata iz osmog četiri, koji me je uhvatio za ramena i pitao me: „Šta se mešaš, koji moj?“

Od tada se više ne mešam. Od tada, kad Ivan kaže „dobijo sam keca“, ja ga u mislima bratski zagrlim i muški potapšem po desnoj lopatici.

Kad sam odlučio da popustim pod pritiskom i povučem se u svoju ljušturu, prozvali su me „Sisa“. Otkad su me tako prozvali, primetio sam da me Ljubica ne gleda onako kao ranije... Zapravo, primetio sam da me ona više uopšte ne gleda.

Ljubica iz druge smene je moja najveća inspiracija, i moja jedina ljubav, i moja najveća slabost. Ima kovrdžavu kosu boje zlata, tamnoplave oči i redak talenat da je svi

obožavaju. I ona, kao i ja, voli nauku, pa sam zbog toga siguran da će nam deca jednoga dana biti i lepa i pametna.

Još u zabavištu, Ljubica mi je zapala za oko. Najblaže rečeno. Tačnije, upala mi je u oba oka i nisam nikako mogao da je odatle izvadim.

Ja sam bio vrlo čudan tip. Odgovoran. Znao sam da crtam ptice lastavice po dva sata, dok su se druga deca igrala kockama. Ljubica mi je jednom prilikom, sećam se kao da je bilo malopre, pružila crvenu kocku i stidljivo me zamolila da njenoj kućici napravim krov. Obasjala me je neka čudna svetlost i pozeleo sam da je to crep koji dodajem majstoru koji pravi krov na našoj vili od dve-sta pedeset kvadrata, ne računajući dvorište. Tada je sve počelo. Tada sam se prvi put zbunio i to osećanje me još ne napušta. Tada su mi oko glave prvi put zaigrali tango ružičasti slonovi. A ja nisam znao šta da radim s njima.

Da sam samo umuknuo i stavio glupu kocku gde joj je mesto, možda bi danas stvari bile drugačije. A ja sam se udaljio pola metra, sa sve stolicom, i promumlao da to nika-ko ne mogu da uradim jer moja poslednja ptica lastavica nema levo krilo. Dodao sam kako moram da joj ga nacrtam.

Da je bar ta lastavica bila prava, pa da me zalepi u lice tim krilom, možda bih se opametio. Možda bih uzeo crvenu kocku i napravio krov. A ovako, Ljubica je uvređeno digla glavu visoko i vratila se na svoje mesto. Udarila je kućici samo ravnu ploču.

Prava istina jeste to da je lastavica mogla da sačeka i da sam nepromišljeno reagovao zato što sam se izgubio. Kasnije sam, kod kuće, zamolio oca da mi objasni kako se pravi krov. Belo me je pogledao i zamolio me da ne postavljam glupa pitanja.

Neka viša sila je odlučila da Ljubica i ja budemo raspoređeni u dve različite smene. Oboje idemo u šesti razred, samo što je ona u odeljenju šestom tri i ide u školu po podne, a ja u šestom jedan i idem ujutru. Ona je jedna kulturna, uspešna, pre svega pametna devojčica, poznata po tome da se nikada ne svađa i da ima osećaj za modu. Vesela je i hiperaktivna, i to mi se baš dopada. Sve mi se sviđa kod nje.

Proteklih godina, Ljubica mi je, onako u prolazu, upućivala poneki pogled. Tako je bilo sve dok se jedna osoba iz mog odeljenja, koja maltretira ceo svet, nije umešala sa idejom o mom nadimku. Ta osoba, koja se rodila pod imenom Ivan Rašić, a što se mene tiče Ivan Grozni, ne podnosi me od početka školovanja, i to iz više razloga. Prvo, zato što sam najpametniji i najbolji u školi. Drugo, zato što ga uglavnom zaobilazim. I treće, zato što mu nešto ozbiljno fali. Iza čoškova se šuška da je on „prirodno pokvaren“ i svi ga se, manje ili više, boje. Zrači lažnim samopouzdanjem i teži, odokativno, sto pet kila žive vage neto, to jest u kupaćim gaćama. Zimi je to oko sto osam, ako nosi gojzerice. On vrlo uspešno zadovoljava svoju potrebu za dominacijom, a kažu da to radi jer je od prvog do trećeg razreda bio ignorisan. Onda je odjednom počeo da divlja. Ja sa njim nisam imao većih problema jer sam se, kao što sam rekao, uvek držao po strani. Imali smo korektan odnos – nismo se primećivali. Sve dok nisam počeo da ispravljam njegove jezičke greške.

Od početka je strogo zabranjeno da se Ivanu Rašiću protivreči, a ja sam to pravilo prekršio, pa su me zato prozvali „Sisa“. Tada su počeli i problemi.

Otkad su me tako prozvali, primetio sam, kad Ljubica prolazi pored mene pravi se da priča telefonom. To mi ne smeta, čak mogu da kažem da prilično fino to podnosim. Ponekad se zatvorim u sobu i slušam tužne pesme, ali me to brzo prođe. Otac kaže da ima žena i da o tome ne brinem. Majka kaže da me pusti na miru i da se seti kakav je on bio u mojim godinama. Otac kaže da je on u mojim godinama igrao fudbal i gledao crtaće. Majka kaže da se to i vidi.

Primetio sam da Ljubica ima novu šnalu...

31. decembar

Svi se, osim mene, spremaju za doček Nove godine kod mog bivšeg najboljeg druga Milana. Družili smo se godinama, uprkos tome što je njemu ravno do Pariza za sve što se dešava oko njega. Odjednom me je, bez ikakvog objašnjenja, napustio i priključio se protivničkom timu. Postao je ulizica broj jedan, sa postoljem. Ne krivim ga uopšte, jer je verovatno na pitanje da li želi da bude Ivanov potrčko odgovorio kako mu je svejedno. Uglavnom, više ne razgovara sa mnom, niti mi se javlja kad se očešemo ramenima u prolazu, niti vidim na njegovom licu da primećuje moje prisustvo. Nisam siguran ni da li je svestan i samoga sebe. Milan je kao neka ljudska verzija Lignjoslava.

Moji roditelji su prilično savremeni. Ništa mi ne brane. Puštaju me da, kako kaže tata, „sam pronađem put“. Zašto onda ja, kome je sve dozvoljeno, u najluđoj noći sedim kod kuće i gledam naizmenično u školske slike, pa u poster Majkla Džordana? E, pa zato što je juče u školi održan sastanak...

Posle petog časa, svi „bitni“ ljudi iz mog odeljenja okupili su se oko stola punog smokija i krem-bananića. Kad kažem „bitni“ mislim na Ivana Rašića i posadu poltrona. Među njima je bila i Ljubica, na moje veliko iznenađenje. Ona čak i ne ide sa nama u razred, ali ona ima ono „nešto“, što je automatski svrstava u „bitne“. To „nešto“ je, u njenom slučaju, stav. Ljubica uvek ima mišljenje o svemu i zbog toga je ljudi vrlo cene. To je ono što uliva poštovanje.

Pomenuo sam to ocu kada me je, nakon mog dugometražnog izlaganja Ljubićinih osobina, ravnodušno zamolio da izdvojim njenu najbolju osobinu. Prevrnuo je očima i rekao majci da sam ja izgleda jedan od „onih koji gledaju dušu“ i da ću zbog toga u životu garantovano da „najebem“.

Tema sastanka je bio doček Nove godine. Tačnije, izbor zvanica za doček, pošto su se o svemu ostalom već dogovorili... Ivan Rašić, koji se, na moju veliku žalost, u tom trenutku nije zadavio smokijem, rekao je: „Mislim da ne trebamo da zovemo Sisu.“

Ivan se nije zadavio smokijem, ali ja sam, opet na moju veliku žalost, počeo da kašljem u ćošku u kojem sam stajao ljut jer me nisu zvali na sastanak. Još sam, ala jedna, u usta strpao četiri komada. Sreća moja, u tom trenutku sam imao pametnijeg posla nego da gledam reakcije ostalih – pokušavao sam da preživim.

U učionicu je ušla tetkica koja me je spazila kroz prozor onako rumenog i nemoćnog. Obuhvatila me je otpozadi i stegla preko želuca tako jako da sam ispljunuo sav smoki i nesrećni zalogaj krem-bananice koju sam pojeo pre toga... Zabrinuo sam se da nisam možda ispljunuo

i dušu, pa sam se malo osvrtao. Ispostavilo se da je moja duša tamo gde i treba da bude. Odahnuo sam.

Ponavljam, sreća moja što nisam video reakcije ostalih, koji se nisu baš potukli da mi pomognu, jer ne znam kako bih podneo da vidim Ljubičin izraz lica dok me tetkica nateže... Vrlo ponižavajuća situacija za jednog muškarca u razvoju.

Na sastanku je usvojen predlog nepismenog Ivana Rašića, o čemu su me obavestili kasnije, SMS-om. Eto, tako ja, zato što sam ljubitelj srpskoga jezika, večeras sedim kod kuće. A ovo je tek početak. Nešto razmišljam, da sam se suprotstavio onom balvanu iz osmog četiri, možda bi stvari bile drugačije... Možda bih dobio neki drugi nadimak, „Atila“ na primer. Usuđujem se da kažem da bi to bio solidan nadimak. Čak mogu da idem dotle da maštam kako bi bilo da me tako zovu. Bilo bi prilično *cool*.

S druge strane, balvan iz osmog četiri ima toliki biceps da sam se, da se ne lažemo, prepao. Zamislio sam scenu kako njegova desnica ide prema mom oku. I nije mi se dopala.

1. januar

Danas je prvi januar. Srećna mi Nova godina, koju sam proveo uz masnu hranu i filmove! Želim sebi mnogo zdravlja, jer će mi, siguran sam, trebati.

Svake godine, na ovaj dan, sastavljam spisak važnih odluka. To je za mene, moglo bi se reći, tradicija. I ceo božji dan analiziram.

Moj horoskopski znak je Rak. Majka kaže da Rakovi žive kao da glume u filmu. Imaju bujnu maštu, ćudljivi su i analiziraju. Otac kaže da mu je muka od Rakova i da je trebalo da tempiraju da budem neki zemljani znak. Majka kaže da me svejedno voli.

Nisam glup da verujem u Deda Mraza, ali ne bih se bunio da sam jutros pronašao nešto ispod jelke. Sestra mi se udaje za deset dana, što znači da je ove godine dimnjak zapušten. Njen verenik je jednom prilikom izgovorio nešto što mi se toliko urezalo u sećanje da me praktično proganja... Više onako za sebe, rekao je: „Biće ovo hladna zima, bolje da smo se venčali u *oktombu*.“ Ja sam u

tom trenutku bezbrižno lepio sličice fudbalera u album koji su mi poklonili za rođendan baba i deda koji žive u Nemačkoj.

Zaledio sam se. Sa poluodlepljenom sličicom u ruci prošarao sam pogledom po sobi. Svako je jeo svoju ledenu kocku.

„Šta je bilo, Đuka?“, pitala me je sestra, pa su svi brzo pogledali u mene.

„Ništa, ništa“, odgovorio sam. Uspeo sam da se suzdržim. Posmatrali su me još trenutak, a onda se svako vratio svom kolaču. Meni je moj preseao, a Ronaldinja sam zalepio na pogrešno mesto. I dan-danas imam zbog toga noćne more... Probudim se u znoju i vrisnem iz sveg glasa: „Oktombar!“

Svake godine se prvog januara ujutru probudim rano, umijem se i očešljam tako da mi razdeljak bude tačno na sredini, pa sednem za sto.

Onda, to mi je kao neki ritual, razmišljam deset minuta o protekloj godini. Danas sam rešio da razmišljam samo pet minuta, pošto mi protekla godina i nije bila baš nešto, ako ćemo iskreno. Nema tu mnogo da se misli. Prosečna, obična godina. Nisam se nešto proslavio, a nisam ni pravio fatalne greške.

Dok razmišljam, pogled mi je sve vreme uperen u određenu tačku. Danas sam odabrao da ta tačka bude pauk iznad zavese. Pokušavam da se prisetim prvog januara prošle godine. I tada sam gledao u nekog pauka. Sad počnu da mi se smenjuju slike u glavi... Ne uvek hronološkim redom, uglavnom su nekako razbacane. To izgleda kao da gledam svoj život iz ugla trećeg lica...

* * *

I, evo, počinje...

Jasno vidim sebe, godinu dana mlađeg, kako otvaram poklon, omot je prelep, velika roze mašna, ja pitam zašto je roze kad sam muško, majka kaže da nije gledala boju nego cenu, ocu se koči vilica i nešto mumla. Cepam omot, vadim mekan poklon, u pitanju je džemper, rekao sam da je divan, vidim sebe kako se prisiljavam da se oduševim, džemper je žut i ima rol-kragnu, žuto ne volim, rolku još manje.

Vidim kako po snegu trčim do škole jer se ocu pokvario auto, stižem zadihan, kasnim, dobijam neopravdani i ispituju me za ocenu, dobijam peticu jer sam uvek spreman, nešto snega mi je ušlo u gumene čizme, ceo dan su mi mokre noge, ali muški to podnosim.

Vidim kako, zbog prehlade koja je posledica mokrih nogu, ležim u bolnici i iz dosade čitam četiri knjige za šest dana.

Vidim kako iz bolnice po drugu šaljem Ljubici anonimnu poruku na Dan zaljubljenih i mali crtež.

Vidim kako se Ljubica hvali devojkicama iz mog razreda kako je dobila od nepoznate osobe crtež dostojan samog Pikasa.

Vidim da su devojkice iz mog razreda ljubomorne.

Vidim Ivana Rašića kako otima užinu nekom detetu i čujem ga kako mu kaže: „Celo vreme te posmatram!“ Ne vidim sebe da bilo šta radim kako bih pomogao pomenu-
tom detetu. Ali vidim sebe u 3D formatu kako razjaren urlam: „Ne kaže se 'celo vreme', nego 'sve vreme'!“

Vidim plažu, nasmejan sam i u ljubičastim kupaćim gaćama skačem na glavu u plićak. Čujem u daljini oca kako viče: „Ne u plićak!“ Vidim sebe kako držim na glavi kesu smrznutog povrća i plačem.

Vidim učiteljicu kako nam čestita polazak u šesti razred. Vidim učiteljicu kako seda na žvaku, žvaka se zalepila za suknju, suknja je nova i skupa. Vidim Ivana Rašića kako se pokvareno smeje.

Vidim svoje prijatelje, kojih sam imao mnogo, kako mi čestitaju što sam ponovo najbolji u školi. Vidim sebe kako sam lažno iznenađen što sam ponovo najbolji u školi.

I, na kraju, vidim buzdovana iz osmog četiri kako me hvata za žutu rolku, unosi mi se u lice i pita: „Šta se mešaš, koji moj?“

Vreme je isteklo. Tačno pet minuta. Cela godina pretočena u pet tričavih minuta.

Kad se ovako vraćam kroz vreme, čini mi se da se mnogo toga dogodilo. Ali to je samo kad se baš koncentrišem, kao sada na primer. Gledam pravo u paukovu zadnjicu. Zadnjica je mala, pauk je visoko, što znači: koncentrisan sam kao nikad. I, u ovom trenutku, čini mi se kao da se svašta dogodilo... Međutim, ako biste me iznenada upitali nešto o protekloj godini, ne znam šta bih vam rekao. Jer ona mi izgleda bezlično i obično, kao da u njoj nema ničega vrednog pomena.

Zato je, ubeđen sam, dobro ovo što radim svakog prvog januara. Dobro je što se naprežem da se setim prošle godine, jer nema te godine koja zaslužuje da bude zaboravljena, a još manje okarakterisana kao nebitna. Nije loše

ni to što ne mogu da se setim svojih grešaka, ako ih je bilo. Mada već neko vreme osećam da previše ispravljam ljude. Ali to je meni kao neka bolest. Ako citiram oca, to je „deformacija“.

Ja, otkad znam za sebe, pišem pravilno. Daleko od toga da sam najpismenija osoba na planeti, imam i ja svojih nedoumica, ali recimo da sam pismeniji i napredniji od većine svojih vršnjaka... Imam dar da ukomponujem reči tako da zvuče dobro i da prepoznam značenje i onih reči koje nikada ranije nisam čuo. Možda je to zato što dosta čitam, ne znam. Zato mnogi iz škole misle da sam smešan, čudan, arogantan, čak i pokvaren. Sve u svemu, ljudi me ne razumeju... A kad oni pričaju kao Ivan Rašić, priznajem da nekad ne razumem ni ja njih...

Eto, to je moja velika mana – ne umem da se suzdržim. Međutim, tu sam nemoćan, ne mogu ja to da kontrolišem. Kad neko kaže nešto neispravno, ja se nekako sav nako-strešim. Ne radim to namerno, majke mi rođene. Počnem da se grčim, da se znojim, tresem... I moram da ga ispravim, makar crkô. A istorija je pokazala da se to ne isplati. Videli smo to kad je došao Konan iz osmog četiri da me opomene i kad mu se nisam suprotstavio. Video sam u onoj veni koja mu je pulsirala na vratu. Zato sada imam nadimak koji imam... I zato je moja konačna odluka ove godine da više nikog ne ispravljam.

Majka me podržava što pokušavam da svet učinim boljim mestom za život tako što ohrabrujem ljude da koriste Gramatiku. Otac kaže da meni treba tura gramatičkih batina.

* * *

Donošenje prvojanuarskih odluka je proces koji se odvija na sledeći način:

1. Analiza
2. Odluka

Sâm sam izumeo ovaj obrazac. I ponosan sam na njega. Morao sam, da bih izveo zaključak koji sam izveo – a to je da treba manje da ispravljam – danas da uradim sve baš ovim redosledom i nikako drugačije. U tome je smisao rituala.

Zanimljivo je da sam danas izašao iz analize sa samo jednom odlukom. „Jedna, ali krupna“, kažem samom sebi... Teško je kad čovek mora da odlučuje o nečemu što je suprotno njegovoj prirodi. Zaključio sam da sam zadovoljan rezultatom odlučivanja ove godine. Ako čovek želi da promeni svet, mora da krene od samoga sebe.

Zanimljivo je da mi danas niko, osim roditelja i mene samog, nije pozeleo srećnu Novu godinu. Prvi put ulazim u novu godinu bez prijatelja. Ne znam šta sam im uradio pa da se tako ponašaju, a još manje da mi nadenu onakav sraman nadimak...

I to sve samo zato što sam pokušao da opisimenim glupog Ivana Rašića! Što sam hteo da posadim karanfil među koprive! E, pa hvala im od srca! Briga me što su se odlično proveli bez mene, samo neka se provode! I briga me što je Ljubica sigurno nosila kariranu suknjicu! I što je suknjica imala sitne falte! Bri-ga me!!! Kad se mno-go iz-ner-vi-ram, ra-sta-vljam re-či na slo-go-ve. To me opušta.

3. januar

Ovo su dani kada se ništa ne radi i ništa ne dešava. Samo se jede i pije i sedi se kod kuće. Ja, pošto ne pijem, nego samo jedem, upola manje se zabavljam.

Od mojih bivših prijatelja nema ni traga ni glasa, ni SMS-a. Ovo malo dostojanstva što mi je ostalo ne da mi da pokušam to da promenim.

Obično se za vreme zimskog raspusta grudvam, sankam i spuštam kliskom. Obično to činim sa svojim društvom. A čiju glavu sada da promašim ledenjačom iz osmog pokušaja? Svoju, eto čiju. U stvari, sad ću bar jednom u životu da pogodim.

Izneo sam svoj problem roditeljima. Majka je rekla da se sankam sa ocem. Otac je rekao da će nabaviti haskija.

Haski je stigao juče oko šest. Simpatično štene. Dok taj poraste dovoljno da može da me izvuče uz ono brdo preko puta, ja ću uveliko igrati šah u staračkom domu. Verovatno protiv samoga sebe.

Pre nego što se haski uselio u našu garažu, posred lica udarila me je crna istina: nemam ni jednog jedinog

prijatelja. Mada, ne mogu da grešim dušu, stvarno ponekad uživam u samoći. Ali ponekad. Navikao sam na prijatelje. Ili bar na poznanike. I ne znam kako je to kada ih nema. Sudeći po trenutnom *offline* stanju, izgleda mi da ću saznati.

5. januar

Još se jede i pije, i svaki dan se provodi u miru i slozi. Ja se ponašam, može se reći, normalno...

Po ceo dan sam kod kuće. Gledam filmove, čitam knjige. Jedem. Poliram pehar koji sam dobio dok sam igrao folklor. Gledam sebi u šolju. Sve kao i obično.

Uhvatio sam sebe nekoliko puta kako nervozno lupam nogom o pod. Probao sam rukom da uhvatim nogu, kako bih je zaustavio. Nije uspelo.

U mom društvenom životu došlo je do blagog napretka. Upoznao sam nekoga.

U kuću do naše uselila se nova porodica. Sinoć su bili kod nas na večeri. Majka je postavila posebne tanjire. Pošto nisam želeo da delujem pokondireno, ja sam jeo iz običnog. U pitanju je dvoje profesora. Oboje rade u školi koja je u našem kraju. Islamske su veroispovesti, pa je majka, umesto prasećeg pečenja, poslužila piletinu u sosu od pomorandže. Mnogo volim da se družim sa ljudima koji imaju drugačiju kulturu, običaje i verovanja. Jer volim da učim.

Imaju sina Bogdana, koji je mog uzrasta. On ide u posebnu školu, zato što je slep. Ne razumem se mnogo u te stvari, ali sam iz priče shvatio da čekaju da napuni trinaest godina kako bi ga vodili na operaciju. Postoji šansa da progleda. Dečak je kulturan, inteligentan i, mogu reći, prilično nalik meni. Trudio sam se da ga zasmejavam, da ne primeti da se čudno osećam. A sve vreme dok su bili kod nas pitao sam se kako je to kad ne možeš da vidiš nebo, ptice, sneg... Ali valjda nešto što nikada nisi imao ne može ni da ti fali, pa računam da on na to, bože oprosti, gleda iz drugog ugla. Zanimljivo je to što moj jedini prijatelj Bogdan vidi više bez vida od nekih koji vide uz vid.

Sve u svemu, veće je bilo divno. Dok smo ih ispraćali, majka i otac su ih pozvali na sestrino venčanje. Gosti su zahvalili i rekli da će doći. Dva površna zagrljaja i otišli su.

9. januar

Danas je treći dan Božića.

Pre neki dan sam išao da mi uzmu meru za odelo koje ću nositi na sestrinoj svadbi.

Na putu do krojačice, sreo sam Ljubicu. Zaledio sam se. Išla je pravo prema meni, podignute glave, kao i uvek.

Lokne su joj marširale na blagom vetru. Da je nisam naglo zaobišao u poslednjem trenutku, sudarili bismo se. Nosila je crvenu kariranu kapu. Prelepu kapu. I ona je bila prelepa...

Taman kad sam se spremio da se zavodnički nasmešim, okrenula je glavu i držala ju je tako sve vreme dok je prolazila pored mene. Bacio sam kratak pogled u tom pravcu, da vidim gde to ona gleda. Gledala je u izlog mesare.

E, pa srećna mi Nova godina! Srećna mi i Nova godina i budući praznici, i rođendan, i svadba, ako se nekad oženim, a izgleda mi da neću! Kad joj je draže da gleda par jagnjećih koža i pet metara crevac, onda sve neka mi je srećno! I sestrina svadba! Oktombar!!!

Dišem brzo a plitko svaki put kad se u mislima vratim u taj trenutak. Mogu da se zakunem da sam osetio kako jagnjeće kože likuju. Reč „oktombar“, kao uvredu za sve ono u šta verujem, počeo sam da koristim kao psovku.

Kod krojačice sam se, razočaran, skupio poput ježa. U tom položaju mi je uzimala mere. Gledao sam ljuto u sliku ogromne zihernadle koja je visila ispred mene. Trznuo sam se jer sam se setio Ljubičine kape. To joj je nova, razmišljao sam.

„Šta je bilo, sine?“, pitala me je krojačica pre nego što me je ubola špenadlom u rame.

„Ne volim odela“, rekoh polumrtav. Nasmejala se. „Ne sekiraj se, kad te baba Rada opravi, ima da budeš ko puslica.“

10. januar

Opravila me je.

Ako je puslici jedna nogavica do kolena, druga joj se vuče po zemlji, ramena joj dolaze do laktova i sve joj visi, jer je za pola dana smršala dva kila zbog Ljubice, onda sam prava-pravcata puslica. Pokušao sam da spustim pantalone na kukove kako bih dobio na dužini kraće nogavice. Sapleo sam se na dužu i seo pravo u limun. Saksija je velika, puna zemlje, da bi limun imao prostora da napreduje, da bi plodovi bili veliki i okrugli, da bih posle mogao da pijem kvalitetnu limunadu. Zemlja je mokra, majka voli svoj limun, pa ga redovno zaliva. Nekada pretera sa zalivanjem, pa ostane vode odozgo, dok zemlja ne upije. E, pa u tu vodu sam seo.

Limun je slomljen, majka je ljuta, otac se smeje, odelo je bačeno. Majka je rekla da na svadbu, ako uopšte budem išao, treba da idem go.